

Ad Amiciſſimum *HENRICUM STUBBS*, de Græcâ ſuâ Paraphraſi *Jonæ* & *Suſannæ* Ἐγκωμιαστικόν.

Εὖτε Θεατρομανεῖς: φεῦ δράματος ἱερὸν ἔργον!
 Παρθένος οἷα βλέπει! Μάντις ὁποῖα λαλεῖ!
Ὡς τερπνὸν τὸ θέαμα! βαρύφθογγος μὲν Ἰωνᾶς
 Ἔνθα· θεόγλωσσος ἔνθα δὲ Σουσάννη.
Ἡ μὲν, ἐπεὶ χρόα καλὸν ἐφαιδρύνασα λοετροῖς,
 Καὶ πρὶν ἀπήστραψεν πλῆθος ὅσον χαρίτων.
Ὡς πολὺ νῦν, ἐνδῦσα τὸ σὸν σκέπας, ἄσπετον αἴγλην
 Κορθύεται, μίτρην Ἑλλάδα ἑσσαμένη.
Ὃς δὲ διὰ σάλπιγγος Ἀχαΐδος ἁδρὸν ἀΰτει
 Φρικτὴν μαντοσύνην, σμερδαλέα ἔπεα.
Δεῖμα Νινευίταις τὸ θεήλατον ἐμβροντᾷ σου
 Γλῶσσα, καταιγίδην περιπροκυλινδομένη.
Εἰς Ἁγιόγραφα θῆκεν Ἐπιμενίδου καὶ Ἀράτου
 Παῦλος ἔπη· Σὺ δὲ καὶ Μαιονίδην προσέθης.
Θειότερος τις ἀθεῖον ἐθείαζες τὸν Ὅμηρον,
 Καί μιν ἀφαγνίζεις ἱερᾷ Θεολογίης.
Σεῖο πίναξ πανόμηρος ἔγλυπτο. κακῶν ἐνὶ Νίνῳ
 Ἰλιάς· ἀντῳδὸς Σούσαννα Πηνελόπης.
Ὀψέ γ' ἀληθείην, τερατοτόκον ἔμμαθεν Ἄργος,
 Ἄργος βαπτισθὲν σοῦ καλάμου μέλανι.
Ἤνυσας εἰς ἀκμήν· τί νυ σοι πλέον; οὐδέ σε βίβλος,
 Οὐδὲ σὺ βίβλον ἐᾷς εἰσέτ' Ἀπόκρυφον.

Guil. James. Weſtmonaſterienſis Collegii nuper Alumnus.

Ad Amiciſſimum *HENRICUM STUBBS*, de Græcâ ſuâ Paraphraſi *Jonæ* & *Suſannæ*

Ἐγκωμιαστικόν.

Εῦτε θεατρομανεῖς: φεῦ δράματος ἱρὸν ἔργον!
Παρθένος οἷα βλέπει! Μάντις ὁποῖα λαλεῖ!
Ὡς τερπνὸν τὸ θέαμα! βαρύφθογγος μὲν Ἰωνᾶς
Ἔνθα· θεόγληνος ἔνθα δὲ Σωσάννη.
Ἡ μὲν, ἐπεὶ χρόα καλὸν ἐφαιδρύνεσκε λοετροῖς,
Καὶ πρὶν ἀπήστραψεν πλῆθος ὅσον χαρίτων.
Ὡς πολὺ νῦν, ἐνδῦσα τὸ σὸν σκέπας, ἄγγελον αἴγλην
Κορθύεται, μίτρην Ἑλλάδα ἑσσαμένη.
Ὃς δὲ διὰ σάλπιγγος Ἀχαΐδος ἁδρὸν ἀΰτει
Φρικτὴν μαντοσύνην, σμερδαλέα ἔπεα.
Δεῖμα Νινευΐταις τὸ θεήλατον ἐμβροντᾷ σὴ
Γλῶσσα, καλαίγλην προπροκυλινδομένη.
Εἰς Ἁγιόγραφα θῆκεν Ἐπιμενίδου καὶ Ἀράτου
Παῦλος ἔπη· Σὺ δὲ καὶ Μαιονίδην προσέθης.
Θειότερος τις ἄθειον ἐθείαζες τὸν Ὅμηρον,
Καί μιν ἀφαγνίζεις ἱστορίᾳ Θεολογίης.
Σεῖο πίναξ πανόμηρος ἔγλυπτο. κακῶν ἐπὶ Νίνῳ
Ἰλιάς· ἀντῳδὸς Σώσαννα Πηνελόπης.
Ὀψέ γ' ἀληθεύειν, τερατοτόκον ἔμμαθεν Ἄργος,
Ἄργος βαπτισθὲν σοῦ καλάμου μέλανι.
Ἤνυσας εἰς ἀκμήν· τί νυ σοι πλέον; οὐδέ σε βίβλος,
Οὐδὲ σὺ βίβλον ἐᾷς εἰσέτ' Ἀποκρύφιον.

Guil. James. Weſtmonaſterienſis Collegii nuper Alumnus.

Horæ Subsecivæ:
SEU
Prophetiæ *JONÆ*
ET
Historiæ *SUSANNÆ*
Paraphrasis Græca Versibus
HEROICIS.

Authore *H. Stubbs ex Æde Christi,*
OXONIÆ.

Plin. Jun. Epist. l. 8. ad Fuscum.

Quæris quemadmodum in secessu, quo jamdiu frueris, putem te studere oportere: utile inprimis & multi præcipiunt vel ex Græco in Latinum, vel ex Latino vertere in Græcum: quo genere exercitationis proprietas splendórque verborum, copia figurarum, vis explicandi, præterea imitatione optimorum similia inveniendi facultas paratur. Simul quæ legentem fefellissent, transferentem fugere non possunt, intelligentia ex hoc & judicium acquiritur, &c.

LONDINI,
Typis *Du-Gardianis.* Anno Dom. 1651.

Au
bec
cui
co
lett
tio
Ca
exe
Cir
Sup
ste
ma
Tr
do
Te

Ornatiſſimo Doctiſſimoq; Viro

M^RO^ BUSBY,

Illuſtriſſimæ Scholæ Weſtmonaſterienſis *Archididaſcalo digniſſimo, ſuoq; Præceptori ac Mæcenati unicè colendo*

χαίρειν καὶ εὖ πράττειν.

LIceat parùm rebus exiguis adeſſe, Interque ſanctiores curas & negotia magis ſeria Meas velis aliquid putare nugas. Non ἔργα καὶ ἡμέρας, operoſa integrorum penſa dierum, ſed feriantis potiùs quàm occupati ludicra juvenilia (quæ nec multùm perituri temporis ab Authore impetrârunt, nec à legente deſiderant) Tuæ exhibeo Humanitati. Cui enim potiùs nuncuparem quàm Tibi, cui tantùm non erant vernacula, cujus & eruditio ſingularis contra invidiam munimen validum, & nomen efficax amuletum? Qui torpentia ingenia deſidioſæ juventutis ad politiorem literaturam præmiis invitas, concitas exemplo: Qui Camænas hâc tempeſtate triſtes & languidulas quaſi gremio excepiſti, cùm jam deſertis *Aganippes* vallibus, cùm relictis *Cirrhæ Niſæque* jugis in Tua commigraret atria *Clio* eſuriens. Superfœtatrix Schola *Weſtmonaſterienſis* in laudes Tuas non ſterileſcit, non concidit, ſed durabilior quovis Mauſoléo manet baſilica; exinde quotquot prodimus Tua ſumus Trophæa, Tua monumenta, Tui triumphi, Tibíque colendo non *horulas* aut dies, ſed omnem vitam conſecramus. Te manſtutorem noſtra ſenſit infantia; Tuis conformata

præceptis, beneficiis aucta adolevit pueritia. Quocirca Præstantiæ Tuæ multifariàm devinctus cùm sim atque constrictus, dabis veniam præcoci ingenio & festinatò grates exolvere conanti; siquidem non conferendi solùm sed & compensandi muneris gloria in celeritate consistit, ità ut conduplicâsse videatur gratias qui non distulit; & in officio hujusmodi qui tempus, qui ætatem expectant, non maturi sunt sed seri: quasi numquam beneficii accipiendi pertæsum esset, aliquantisper tamen benefactoris suppuderet. Nequibam certè mihi temperare, quin aliquo saltem scripto gratitudinis meæ specimen darem; nec dubitabam Te rationem facti improbaturum, cujus causa esset mea erga Te Benevolentia seu potiùs pietas. Patiaris itaque, qui Authorem ipsum non ità pridem manumiseris & in aprico Academiæ constitueris, levidense hoc opusculum nomine Tuo inscriptum in lucem edi. Accipe sereno vultu labores (propemodùm dixerim) Tuos, certè laboris & diligentiæ Tuæ usum-fructum, quem Tibi D. D. D.

Tuæ Præstantiæ

Devotissimus

HENRICUS STUBBS.

Ad

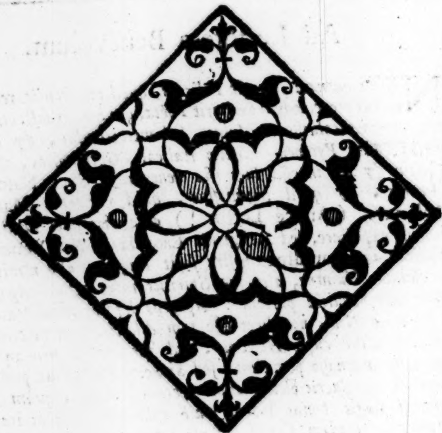

Ad Lectorem Benevolum.

NEscio quonam fato fieri dicam, quòd tot seculis retrò actis nullus propemodùm extiterit Poëta, qui non & lascivus; quasi non virgines coluissent Musas, sed meretriculas, & Lupanar potiùs quàm Pyrenen- Mitto Italicos, Germanicos, Gallicos; (nam & hos incessit lues ista venerea.) Suos Naso cecinit Amores; & quid ingeniosius, quid obscœnius Martiale? Noli verò, (Amice Lector!) amatorios sales lusùsque hìc itidem expectare, sed Religionis Encœnia: Non Veneres impudicas aut Cupidines nostra sapit Pagina; alio nimirum incalescimus Numine, aliùsque Spiritus intùs agit. Apage certè Lauream nequitiâ partam! Apagesis lepores istiusmodi, si salvâ pietate Nobis non licet esse tam disertis, tam facetis. Non epotum mihi cupio Helicona, sed Jordanen; nec in bicipiti somniare Parnasso pervelim, sed Sione. Consultius proinde visum est in Sacris oleum atque operam ludere, quàm in istiusmodi nugis bonas horas malè collocare. Habes itaque hìc Poëmatia quædam (quod vel me tacente res ipsa loquitur) intra parietes Collegii Westmonasteriensis nata: Placuit autem quæ in Scholis ad unguem composueram, in Academiâ non itâ pridem ad limam revocare, multa resecare, nonnulla variare, quædam etiam adjicere; itâ ut continuâ interpolatione tantùm

non

non novus exierit Jonas: Susanna *verò illibata rarisque con-spersa lituris, aut obeliscis transfixa prodit in publicum. Si quid erratum sit vel meâ vel Typothetarum incuriâ, venia præfamur; sicubi perperam notatus accentus, aut punctis male distincta occurrat sententia Candidus ignoscas: Quandoquidem in multis erramus omnes, neque ex eorum numero est libellus hic Noster qui Omne ferunt punctum. Hæc habui de quibus Te admonitum volui. Vale & fruere.*

ΤΡΙΕΣΠΕΡΟΣ:

SIVE,

Prophetia *JONÆ*

Græco Carmine donata.

Per *H. S.*

Clemens Alexandrinus Strom. lib. 1.

Τοῦτον (Ἀμασίαν) διαδέχεται Ὀζίας ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐπὶ ἔτη πεντηκονταδύο· καὶ λεπρῶν οὗτος ἐτελεύτα· προφητεύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, Ἀμὼς καὶ Ἡσαΐας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ Ὡσηὲ ὁ τοῦ Βεηρεὶ, καὶ Ἰωνᾶς ὁ τοῦ Ἀμαθὶ, ὁ ἐν Γὲθ Χοβὲρ, ὁ κηρύξας Νινευΐταις, ὁ ἐκ τοῦ κήτους διελθών.

Lycophron in Cassandrâ.

Τριέσπερον ——— τόν ποτε γνάθοις
Τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

ΙΩΝΑΣ.

ΚΕΦ. α.

Ὁππῆμος Σολύμοισιν ἐῢς παῖς Ἀμασίαο
Ὀζίας ἄρχε λαχὼν βασιληΐδα τιμήν,
1 Ἀθάνατος κίκλησκεν Ἰωνᾶν, υἱὸν Ἀμαθὶ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
2 Βάσκ᾽ ἴθι δὴ πόλι Νίνον ἐπήρατον, οὖθαρ ἀρούρης
Ἀσσυρίης, ὄπα τε κρατερὴν ἐν στήθεος ἵει
Σμερδαλέα ἰάχων μεγάλης κατέναντα πόληος.
Τῶν μὲν γὰρ ὕβρεις τε κακαὶ καὶ σχέτλια ἔργα
Χάλκεον οὐρανὸν ἵκει δι᾽ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
3 Ὣς ἔφατ᾽· Ἰωνᾶς δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας,
Αἰδέσθη τοι ἀνήνασθαι, δεῖσεν δ᾽ ὑποδέχθαι.
Βῆ φεύγων δ᾽ ἐπὶ πόντον, ὅπως μετὰ Ταρσὸν ἱκάνῃ,
Νόσφιν ἄτερ τε Θεοῦ, καὶ ἐπέσσυτο δῆμον Ἰόππης,
Ἐνθάδε δὴ ἐτύχησε καὶ οὐχ ἡμάρτανε νηὸς
Οἰχομένης ποτὶ Ταρσὸν, ἁλιστέφανον πτολίεθρον.
Ταύτην εἰσανέβαινε καὶ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν
Ὡς ἂν ἴοι Ταρσόνδε, Θεοῦ τ᾽ ἀλέαιτο πρόσωπον.
Ἐς δὲ καὶ ἄλλοι βάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
4 Ὦρσε δὲ Παμβασιλεὺς ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν,
Ἀργαλέη τε θύελλα βαθείῃ λαίλαπι πόντον
Μάστιξεν· σχεδόθεν δὲ κατέκλασε διχθάδι χέρσῳ
Νῆα διαρραισθεῖσαν ἀναβρόξασα θάλασσα.
5 Ναύτας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Σφωϊτέρους τ᾽ ἐλίτοντο θεοὺς ξυνήονι λαιμῷ
Ἔκλασε δ᾽ αὖ ῥίπτασκον ὅσον νηῦς ἄχθος ἄειρεν,

Ὅππως

JONAS.

Caput I.

Uando Solymis bonus filius Amasiæ
Ozias imperabat sortitus regium honorem,
Immortalis vocavit Jonam, filium Amathi,
Eúmque compellans verba alata dixit.
Abi ad Ninum amabilem, locum fertilissimum agri
Assyrii, vocémque minacem è pectore mitte
Horrèndum inclamans contra magnam civitatem.
Horum enim injuriæ malæ & scelesta opera
Æneum cœlum penetrârunt per æthera infrugiferum.
Sic fatus est: Jonas a. cohorruit sermonem audiens:
Reveritus est recusare, veritus autem in-se-suscipere.
Fugit autem ad mare, ut Tarsum perveniret,
Seorsim à Deo, & perrexit versus populum Joppes,
Hic quidem assecutus est nec aberravit à navi
Tarsum proficiscente, oppidum mari-cinctum.
Hanc conscendit, & persolvit dignum precium,
Ut Tarsum perveniret, Dei autem faciem vitaret.
Asscendentes autem & alii navigârunt humidas vias.
Concitavit a. Omnium-rex ventorum magnam vim,
Tempestásque horrenda profundo turbine pontum
Flagellavit, ferè autem allisit gemino continenti
Navem quassatam absorbens mare.
Nautas a. singulos vehemens tremor in membra in-
Suósque comprecati sunt deos communi gutture. (vasit,
Extùs verò projecerunt quantum navis onus ferebat,

Ὅππως κυφολέγῃ τελέθοι σφίσιν· αὐτὰρ Ἰωνᾶς
Εἰς πρόπιν ἀμφιέλισσαν ἔβη, καὶ νήγρετον εὗδεν.
6 Ναύκληρος δέ μιν ἷξε καὶ ἐγρηγόρθαι ἄνωγε,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὤβριμέ τε νείκεσέ τ᾽ ἄντην,
Ὦ πέπον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν; οἷον ἔθ᾽ εὕδεις,
Ἐν δοιῇ δέ τε νῆα σαωσέμεν, ἢ ἀπολέσθαι;
Ἀλλ᾽ ἄνα, σόν τε Θεὸν γουνάζεο, αἴκ᾽ ἐλεαίρῃ
Ἡμέας καὶ ῥύσαιτο τανηλεγέος θανάτοιο.
Εὐχομένων ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ πέφανται.
7 Ὣς φάτο. τοὶ δ᾽ ἤπειτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὄφρα δαείωμεν,
Τίς κακὸν ἤγηλαζε, τεῦ εἵνεκα πῆμα κυλίσθη.
Ὣς ἔφασαν, πάντες δ᾽ ἐπελήκεον, αἶψά τε λαχμὸς
Ἔκθορεν αἰνολόκου κηρεσσιφόρητος Ἰωνᾶ.
8 Τόνδε δέ μιν πρὸς μῦθον ἔειπαν, τίπτε νυ τοῦτο
Ἡμῖν ἀμφεχύθη; ἄγε δὴ φάο μηδ᾽ ἐπικεύσῃς.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πάτρις ἠδὲ τοκῆες;
9 Τοὺς δ᾽ αὖ Ἰωνᾶς πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἑβραῖος γένος εἰμί, Θεὸν δέ τε ἀρχὸν Ὀλύμπου
Ἄζομαι, ἀμφότερον βαφερὴν ὃς ἔτευξε καὶ ὑγρήν.
10 Ὣς φάτο. τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἥρει.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς ἀμύμονα μάντιν,
Τίπτε τόδ᾽ ἔργον ἔρεξας, ὃ οὐκ οἴοιτο καὶ ἄλλος,
Θάρσος ἄπλετον ἔχων; ὀλοὸς δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Εὖ γὰρ ἠπίσταντο κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅττι Θεοῦ ἄπο νόσφι πάλιν τρωπάσκετο φεύγειν,
Πρῶτα γὰρ εἰρομένοισι κατὰ μοῖραν κατέλεξε.
11 Τηνίκα δ᾽ οἱ εἶπον, τί σε ῥέξομεν, ὦ μέγα δειλὲ,
Ὅππως ἐυκεινέες τ᾽ αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων
Ἄμμιν ἔῃ πλώουσιν; (ἐπείγετο δὴ γὰρ ἄελλα,
Κύματά τε προφέοντο πελώρια, ἶσα ὄρεσσι.
12 Τοὺς δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη ταχύμητις Ἰωνᾶς,
Εἰς πέλαγος ῥίψασθε μετήορον, οἶδμα δὲ λήξει.
Εἵνεκ᾽ ἐμεῦ καὶ ὑμῖν ἐπιβείσασκε καταῖξ.
Πολλάκι γὰρ ξυμπάντες ἐπαύρονται κακοῦ ἀνδρὸς,
Ὅστις ἀλιταίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται,

Τοῖσ

Ut levior esset iis : Jonas verò
In carinam utrinque agitatam ivit & altum dormivit.
Nauclerus verò venit ad eum & expergisci jussit
Pede commovens, & hortatus est objurgavítque coràm,
Amice ! non tibi curæ est malum ? qualiter dormis,
Dubium autem est navem servabimus, an peribimus.
Surge, tuúmque Deum precare, si fortè misereatur
Nostrûm, & à tristi liberet morte.
Virorum precantium plures salvi, quàm occiderunt.
Sic fatus est : hi autem deinde invicem dixerunt,
Sortes nunc mittite continuò, ut sciamus,
Quis malum adduxit, cujus caussâ noxa ingruit.
Sic dixerunt, omnes autem acclamârunt, & subitò sors
Exsiluit à-fato-lata infelicis Jonæ.
Hunc autem sermonem dixerunt ei, Quare hoc
Nobis accidit ? Agè enarra, neque celes.
Quis ? Undénam es virorum ? Ubi patria & parentes ?
Hos autem sapiens Jonas contra allocutus est,
Hebræus genere sum, Deúmque dominum Olympi
Veneror, utrumque qui fecit & terram & mare.
Sic dixit : hos verò omnes pallidus timor subiit,
Sic autem dixit aliquis respiciens integrum vatem.
Quare hoc egisti, quod nec cogitaret alius,
Magnam audaciam habens ? perniciosus a. animus impulit.
Bene enim noverant in mente ac in animo,
Quòd seorsim à Deo fugerat,
Primò enim interrogantibus decenter dixerat.
Tunc dixerunt ei, Quid faciemus tibi, miser,
Ut mites auræ & innoxium mare
Nobis sit navigantibus ? (ingravescebat enim procella,
Et fluctus augebantur vasti,pares montibus.
Hos autem respondens affatus est vafer Jonas,
Elatum projicite in pelagus, & cessabit fluctus,
Propter me etiam vobis ingruit tempestas.
Sæpe enim omnes patiuntur ex malo viro
Qui peccat & nefaria molitur.

Τοῖσιν δ' οὐράνιος βασιλεὺς μέγ' ἐπήγαγε πῆμα.
13 Πλὴν οὐδ' ὣς ἀπέληξαν ἑὸν μόθον, αὐτὰρ ἐρετμοῖς
Τύπτον ἅλος βαθὺ λαῖτμα, μεμαότες ἀσκελὲς αἰεὶ
Νῆα θοὴν προερύσσαι ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης,
Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἄνυσις δ' οὐκ ἔπλετο αὐτῶν.
Τὴν ἤτοι βένθος δὲ παλιρρόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρεὶς ἐκ χέρσοιο, θέμασε δὲ πόντον ἱκέσθαι.
14 Ἀμφαδίες τῆμος καὶ ἀμήχανοι (οὐδὲ γὰρ ἔσχον
Εὑρέμεναι θανάτοιό τ' ἄκος καὶ σίνεος ἄλκαρ)
Παμβασιλῆα λίτοντο βοῇ ἀγαθοὶ καὶ ἔσπον.
Τοῦδ' ἕνεκεν μὴ ἄμμιν ἐπισεύαις κακά, δαῖμον,
Μηδέ νυ πω προφέροις βαρύμηνις ἀναίτιον αἷμα.
Ἔρξας ὅπως ἔθελες καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Σῆς δ' ὑπὸ φραδμοσύνῃσι τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος;
15 Δὴ τότε δὴ μετὰ χερσὶν ἐπίφρονα μάντιν ἄειρον,
Καί μιν ἁλιπλανέεσσιν ἐπερρίψαντο ῥεέθροις.
Ἀκροκελαινιόων πόντος δὲ πέπαυτο, καὶ οὖροι
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γένονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
16 Ἀθάνατον δὲ Θεὸν μέγ' ἐδείδισαν αὐτίκα ναῦται
Καί ἑ θυηπολίῃσιν ἰδ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παραβασπῶντες ἔθελγον.
17 Τημοῦτος πινυτοῖο Θεοῦ βιοθρέμμονι βουλῇ,
Κείμενον ἐν ῥοθίοις ἁλμυρήεσσιν Ἰωνᾶν
Ἰχθύς τις περιμέτρος ἑῷ τυμβεύσατο λαιμῷ.
Ἔνθά κεν αἰνύτατον λέχος ἔπλετο, ἀλλὰ καὶ αὖθι
Οὔ οἱ τλήμονα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐδάμνα
Φώκης τῆς ἁλιοτρεφέος ὀλοώτατος ὀδμή.
Τρισσὸν δ' ἦμαρ ἔχεσκε πελώρου κήτεος ἔνδον,
Καὶ τρισσῶν σκοτόεντα δρόμον παραμείβετο νυκτῶν.

His autem cœlestis Rex magnum immisit malum.
Sed neque sic sedabant robur suum, sed remis
Propellebant maris gurgitem, desiderantes semper,
Navem celerem adducere ad continentem nigram,
Supra arenam; sed nihil profecerunt.
Hanc scil. in profundum abripuit reflua unda,
Inundatio à Terrâ, & fecit ut in pontum deveniret.
Muti tunc & conturbati (nec enim potuerunt
Invenire mortis remedium & contra noxam tutelam.)
Omnium-regem precati sunt clamosi, & dixerunt,
Propter hunc nè nobis immittas mala, Deus,
Neque objicias iratus innocentem sanguinem.
Fecisti prout volebas & tibi gratum erat in animo,
Præ Tuis autem consiliis quid fecerit alius?
Tum manibus sapientem prophetam elevârunt,
Et eum marinis injecerunt fluctibus.
In-summo-nigricans pontus autem cessavit, & venti-secundi
Spirantes apparebant maritimi, qui navium
Conductores sunt super lata dorsa maris.
Immortalem autem Deum timuerunt valdè nautæ,
Eúmque sacrificiis & votis mitibus
Libamentóque & nidore flectentes pacârunt.
Tum sapientis Dei salutifero consilio,
Jacentem inter fluctus marinos Jonam
Ingens piscis suo contumulavit gutture,
Et hic horridus erat lectus; sed illic
Non ei patientem in pectoribus animum edomuit
Phocæ in-mari-nutritæ perniciosissimus odor.
Tertium autem diem agebat intra portentosum cetum,
Et trium tenebrosum curriculum noctium transegit.

ΚΕΦ. β'.

1 Κήτειων δὲ παρὲκ λαγόνων λιασίσκετο μάντις,
2 Καὶ φάτο. ἐσμαράγησα διαπρυσίῃ τινὶ φωνῇ
Ἰλλόμενος κακότητι, Θεὸς δ' εἰσέκλυεν ἀρῆς.
(Ῥεῖα μὲν γὰρ ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἀνδρὸς ἀκοῦσαι.)
Ὀξέα κέκληγον βαθυκήτεος ἐξ ἀΐδαο,
Τωὴ δ' εἰσάϊες καὶ ἀραγῇ ἔφθασας αὐδήν.
3 Καὶ γὰρ ἐμὲ προΐαψας ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Εἰς βύθον. ἅλμη νῶτα καὶ ἐμβρέας ἀμπέσχεν ὤμους.
Κύματα σεῖο περίπαντα κατὰ κρατὸς κελάρυσε.
4 Τηνίκ' ἀμηχανέων ἐφάμην, ἀπάνευθε θεείης
Ὠπὸς ἀπερρίφθην, θεοδέγμονα δ' εἰσέτι νηὸν
Αἰὲν ὀπιπτεύσω ἀντώπιον ὄμμα τιταίνων.
5 Ἄχρι περὶ ψυχὴν μοι ἐπέσσυτο λάβρος ἔναυλος
Εἰλομένῳ· εἶλει δὲ κυκώμενον ὑψόθεν οἶδμα.
Καί με περιπροχυθεῖσα κακοξείνοισιν ἄβυσσος
Ἔλσεν ἐνὶ δίνῃς, καὶ ἅλις χεράδος περίχευε.
Φῦκος ἐπὶ κροτάφοις ἀρηρείσκετο, πᾶν δὲ κάρηνον
Ἐντυπὰς ἀμφεκάλυψεν ἁλὸς χνόος εὐρυπόροιο.
6 Ἄχρις ὑπὸ σκοπέλων πόδα νείατον ὀκρυοέντων
(Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.)
Ἔκποθεν ἀπερφάτου κατέβην, καὶ γαῖα πελώραις
Δῆσέ μ' ἀλυκτοπέδαις. βίοτον δ' ἐμὸν ἔκτοθι βόθρου
Ἂψ ἀνάγες προφόωσδε, Θεός μου ἠδὲ καὶ ἐσθλῶν.
7 Ἦμος ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δῦ με Θεοῦ μνήμη, καὶ ἀμφί σε νωλεμὲς εὐχὴ
Νωϊτέρη ἀφίκανε θεουδέος ἔνδοθεν αὐλῆς.
8 Οἶκτον ἑὸν κατέλειψεν ἀνὴρ ματίῃσι μεμηλώς,
Καὶ ψυχῆς ἀθέριξεν ὃ μαψαύρησιν ὀπηδεῖ.
9 Ἀλλ' ἐγὼ οὐρανόεντι χάριν βασιλῆϊ τιταίνων

Ῥέξω,

CAP. II.

E Visceribus ceti precatus est autem Propheta,
Et dixit, clamavi ingenti voce
Constrictus malis, Deus verò audiit precationem.
(Facilè enim volens è longinquo hominem audiat.)
Acutè clamavi è profundo tartaro,
Tu verò audiisti, & auxilio anticipâsti vocem.
Projecisti enim me in nigrum pontum,
In profundum: salsûgo dorsum & latos humeros ambiit,
Fluctus tui omnes per caput distillârunt.
Tum consternatus dixi, seorsim à divino
Vultu projectus sum, Dei-capax verò adhuc templum
Semper intuebor adversum tendens oculum.
Usque ad animam mihi ingruit violentus torrens,
Incluso: includebat autem confusa desuper aqua.
Et me circumfusa inhospitalibus abyssus
Vorticibus inclusit, & abundè colluviei offudit.
Ulva temporibus affigebatur, totum verò caput
Obvolutim texit maris spuma lati.
Usque ad scopulorum pedem infimum asperorum
(Ubi terræ obscuræ, & tartari caliginosi,
Et infrugiferi ponti, cœlique stellati,
Ex-ordine omnium fontes & termini sunt
Horridi, squalidi, quos vel dii timent.)
Ex improviso descendi, & terra ingentibus
Devinxit me catenis: vitam autem meam è foveâ
In lucem reduxisti, Deus meus & Rex.
Quando mihi in pectoribus perculsum erat carum cor
Subiit me Dei memoria, & ad te semper precatio
Nostra venit divinam in aulam.
Misericordiam suam deseruit vir vanitati deditus,
Et animam negligit qui ventos-leves sequitur.
Sed ego cœlesti gratias agens Regi

Sacrificabo,

Ῥέξω, εὐχωλάς τε τελέσσω, ἅσπερ ὑπέστην.
Παντοῖον θείοισι φόως ἐν γούνασι κεῖται,
Ἐν περ γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε, κακῶν τε.
10 Καὶ ἰχθὺς τῆμος δὲ, Θεοῦ ἐπέεσσι πιθήσας,
Κάλλιπέ μιν παρὰ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

ΚΕΦ. γ'.

1 ΚΑὶ δὴ ἀπηλεγέως ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο
Ἰωνᾶν κάλεσεν, καὶ δεύτερον αὖθις ἔειπεν,
2 Ὄρσεο ποτὶ Νίνοιο πόλιν εὖ ναιετάουσαν,
Γαῖαν τ' Ἀσσυρίην, μάλα θαρσαλέως τ' ἀγόρευε
Μῦθον, τόν σοι ἔγωγε πιφαύσκον θεσπιδὶ φωνῇ.
3 Ὦρτο δ' Ἀμιτταΐδης καὶ ἑσπόμενος Θεοῦ ὀμφῇ,
Νίνου εἰσαφίκανε περικλειτὸν πτολίεθρον.
Ἡ γὰρ πόλις πεπόλιστο καλωρυχέεσσι λίθοισιν
Αἰπεινή, μεγάλη, τόσση δέ τε μῆκος ἐτύχθη
Ὅσσον ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνὴρ ἀνύσειεν ὁδίτης.
4 Εἰς μίαν ἠειγλύφην ἔβη πτολίεθρον Ἰωνᾶς,
Στάσκε δ' ἐνὶ τριόδοισι, διαπρύσιόν τε γέγωνεν,
Εἰσέτι τεσσαρακοστὸς ἐλάσσεται ἱππότις ἠώς,
Καὶ κυδρὴ Νίνοιο πόλις περιθελόμενος ὀλεῖται.
5 Ὣς ὅ θεοπροπέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε
Πᾶσι κατὰ πληθυῦ· τοὶ δ' ἔκλυον ἠδὲ πίθοντο
Θεσπεσίῃ, δεῖσάν τε Θεοῦ ἔκπαγλον ἐνιπήν.
Ἤνωγον δ' ἄρ ἕκαστον ἐποιχόμενοι ἐπέεσσιν,
Οὔτέ τι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ,
Δῶτα δ' ἐς ἠέλιον μίμνειν καὶ τλήμεναι ἔμπης
Ἀκμήνους πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντας.
Τερμιόεντά τε πάντες ἐπὶ χροῒ σάκκον ἕσαντο,
Παῖδες πρωθῆβαι, πολιοκρόταφοί τε γέροντες.
6 Εὐρυχόρου γὰρ κεδνὸς ἄναξ Νίνοιο πέπυστο
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἔκ τε θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Δαιδαλέον τ' ἔρρηξε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Καὶ χλαίνας ἀπέθηκε, περιπρό τε σάκκον ἕεστο

Πένθιμον,

Sacrificabo, & vota solvam, quæ promisi.
Omnimoda salus divinis in genibus sita est,
Penes hunc enim est exitus bonorum simul & malorum.
Et piscis tum, Dei verbis obsequens,
Reliquit eum in litore striduli maris.

CAP. III.

ET apertè sacra vis Immortalis
Jonam vocavit, & secundò iterum dixit,
Abi ad Nini urbem bene habitatam,
Et terram Assyriam, & audacter narra
Sermonem, quem dixi tibi divinâ voce.
Surrexit a. Amittaïdes, & obsequens Dei verbo,
Nini devenit ad insigne oppidum.
Exstruebatur autem urbs defossis lapidibus
Sublimis, magna, tantâ autem erat longitudine
Quantam intra triduum confecerit viator.
Per unum diem urbem ingressus est Jonas,
Stetit autem in triviis, & valdè clamavit,
Adhuc quadragesima veniet equitans aurora,
Et celebris Nini urbs funditùs peribit.
Sic ille vaticinans fatus est & dixit
Omnibus turnatim: hi autem audierunt & paruerunt
Oraculo, & timuerunt Dei horridam increpationem.
Jusserunt autem singulos adeuntes verbis,
Neque edere quicquam neque bibere, ut priùs,
Ad Occidentem verò solem manere & tolerare
Jejunos à potu & cibo, intus exsistentibus.
Talarémque omnes in cutem saccum induerunt,
Pueri impubes & cani senes.
Latæ enim Nini Rex pius audierat
Triste nuncium, & de throno exsiluit lucido
Et variam rupit circa pectus tunicam,
Et chlænas deposuit, & undique saccum induit

Lugubrem,

Πένθιμον, ἐν κονίῃ εἰλυμένος ἠδ' ἐνὶ τέφρῃ.
7 Καί, συνηγμένων ἀνδρῶν ὑπὸ σώφρονι βουλῇ,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε
Κηρύσσειν κατὰ δῆμον, ἔπος δὲ τὸ τοῖον ἐνισπεῖν,
Μήτις ἀνὴρ βρώμης ἁπτέσθω μηδὲ πολίτης,
Μηδέ τι πω ἀμολγῶν ποίμνῃ κἀγίβιχι μήλων,
Μηδὲ βοῶν ἀγέλῃσι φίλον διὰ λαιμὸν ἱείη,
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐπεί σφιν ἐπέχραε πῆμα.
10 Αὐτὰρ ὁμῶς ἄνδρες καὶ κλιμέα σάκκον ἕσσον
Πάντοσε δυσάμενοι, (ἦ γὰρ θέμις ἐστὶ γόοιο)
Λίσσωνταί τε Θεὸν, καὶ ἀλιτρῆς ἐκτὸς ἀταρποῦ
Κλινάμενοι λήξωσι τὸ ὂν μένος οὐκέτ' ἀνεκτόν.
12 Τίς βροτὸς Ἀθανάτου πυκινὴν εἰρύσσατο βουλήν;
Τίς δέδαεν, χόλον αἴκε Θεὸς δασπλῆτα μεθείη,
Καί τι μεταστρέψῃ; (στρεπτὸς γάρ τοι φρένας ἐστί.)
Ἡμῖν δ' οὐκέτι πω σῶς ἔσσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
13 Καὶ Θεὸς εἰσενόησεν ὅσα ῥέζεσκον ἐνωπῇ,
Ὅππως σφιν κραδίη ἤδη τέτραπτο νέεσθαι
Λυγρὰ κέλευθα πάρεξ καὶ ἀργαλέης ὁδὸν ἄτης.
Ἄλλη δ' οἱ κατὰ θυμὸν ἀείσῃ φαίνετο βουλὴ
Ἐμματέως, καὶ οὐ σφι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλε.

ΚΕΦ. δ'.

1 Ἰωνᾶς δ' ἀκάχητο, χόλος τέ μιν ἄγριος ᾕρει.
2 Καὶ Θεὸν ἐλλιτάνευε καὶ ἔννεπε θυάδι φωνῇ,
Ἦ οὐκ εἶπον τάδε πάντα μένων ἐνὶ πατρίδι γαίῃ;
Τῷ μετὰ Ταρσὸν ἔβην ἐπειγόμενος ἀκλέα φύξαν.
Εὖ μάλα γὰρ δεδάηκα, Θεὸς ὡς μείλιχος αἰεὶ,
Λίην τ' οἰκτίρμων καὶ οὐ ταχύμηνις ἐτύχθης,
(Εἰς ἀγαθὰ φρονέεις τε κακ' ἀχθομένοισί περ ἔμπης)
Καὶ ὡς οὐλομένην ἄτην ῥῆϊστα μετέγνως.
3 Τοὔνεκα δή, λίτομαί σε Θεὸς, ἀπὸ θυμὸν ἔλησαι
Κάμμορον· οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν, ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Κρεῖσσον τεθνάμεναι γὰρ ἢ ζωοῖσι μιγῆναι.
4 Ἀθάνατος δ' ἤπειτα Θεὸς προσέειπεν Ἰωνᾶν,

Lugubrem, in pulvere volutus & cinere.
Et, nobilium virorum ſalubri conſilio,
Statim præconibus clamoſis imperavit
Ut apud populum prædicarent, & tale verbum dicerent,
Nequis vir cibum attingat aut potum,
Neque quicquam tenerarum gregi villoſo ovium,
Nec boum armentis per guttur eat, (net.
Non potus, non cibus, quandoquidem & illis malum immi-
Sed pariter homines & jumenta ſaccum aptum
Undique induant (hic enim luctûs mos)
Et Deum precentur, & extra viam ſceleſtam
Flectentes ſedent animum ſuum intolerabilem.
Quis homo Immortalis callidam obſervavit mentem?
Quis novit an Deus iram gravem velit-remitere,
Et aliquid indulgeat? (flexibilis enim eſt animi.)
Nobis autem non impendebit triſte exitium.
Et Deus obſervavit quæ faciebant publicè,
Quomodo iis cor flectebatur ad incedendum
Triſtes extra vias & difficilis orbitam noxæ.
Aliud autem ei in animo optimum videbatur conſilium
Statim, iiſque malum fatum non immiſit.

C A P. I V.

JOnas verò contriſtabatur, & ira vehemens eum cepit.
Deúmque precatus eſt, & dixit rabidâ voce,
Nónne dixi hæc omnia manens in patriâ?
Quamobrem Tarſum ivi aſſumens turpem fugam.
Probè enim novi, quòd Deus mitis ſemper
Et valdè miſericors & non citò-iratus ſis,
(Benevolus autem es quamvìs mala cogitantibus)
Et quod pernicioſæ facilè te pœniteat noxæ.
Quamobrem, obſecro te O Deus! animum auferas
Miſerum: nec enim mihi in mente gratum eſt
Vivere, at ocyſſimè moriens mortuis interſim.
Melius enim mori quàm vivis intereſſe.
Immortalis deinde Deus affatus eſt Jonam,

Ἦ ῥα καλῶς ποίησας ἐνὶ φρεσὶ μῆνιν ἀέξων,
Νήπιε, ὅς τε Θεοῦ μενεαίνεις ἀφραδίῃσι·
5 Ἰωνᾶς δ' ἀπονόσφι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε
Ὤιχετο, καὶ ἐκάθιζεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Καὶ καλύβην τεῦξεν, καὶ ὑπόσκιος αὐτόθι μίμνεν
Ὀψόμενος τυκτόν τε κακὸν τέκμωρ τε πόληος.
6 Ἀθάνατος δὲ κυνορραιστὴν ἀνέηκε πεφυκέν
Ἰωνᾶ καθύπερθεν, ἐπηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος
Κρατὸς ἀτεμβομένου καὶ πενθάδος ἄλκαρ ἀνίης.
Εἰσορόων δὲ κρότωνα γεγήθεε μάντις ἀμύμων.
7 Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοίοι, ζαθέῃ ἰότητι, κρότωνα
Σκώληξ τις κατέδαψε καὶ ἤκαχε δήγματι θύων,
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ὄλωλε, χάρις δὲ ἀπὸ πᾶσα μαράνθη.
8 Ἠέλιος δ' ὁππήμος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Παμβασιλεὺς ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
Παύσασθαί τ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας.
Οἶον δὴ μοῦνος εὖρον ὑπώρορε θερμὸν ἀέντος,
Ἰωνᾶν δ' ἐπὶ κὰρ φαέθων βάλεν, αὐτὰρ ἐκεῖνος
Ἶζε κατηβολέων, ζωὴν θ' οἱ ἔστυγεν ἦτορ,
Καὶ φάτο τεθνάμεναι πολὺ κέρδιον ἠὲ βιῶναι.
9 Τὸν δὲ Θεὸς προσέειπε, μαραινομένης κολοκύνθης
Ἦ ῥα καλῶς ποίησας ὀδυσσάμενος κατὰ θυμόν;
Ἰωνᾶς δ' ἀπαμείβετο, καλῶς ἔρρεξα κοτήεις
Ἠδ' ἄμοτον μεμαὼς θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
10 Τὸν δ' ἄρ ὑποβλήδην προσέφη Θεὸς ἀγκυλομήτης,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν·
Ἦ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
Φείδεαι οὐτιδανοῖο φυτοῦ, τοῦ ἀμφὶ μόγησας
Οὔτι πω, οὐδ' ἀνέτειλας· ἰῇ δ' ἐπὶ νυκτὶ πέφυκεν
Ἐκ γαίης, καὶ αὖθις ἰῇ ἐπὶ νυκτὶ μαράνθη.
11 Αὐτὰρ ἐγὼ Νίνου πῶς οὐ πεφιδημένος εἴην,
Τῇ ἔνι ναιετάουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων
Μυριάδες ἐπιμὶξ δυοκαίδεκα, πάντες ἀφαυροί,
Οὐδ' ἀπὸ δεξιτερῆς ἴσασιν ἀριστερὰ χεῖρας·
Πολλαὶ τ' αὖ ἀγέλαι καὶ εὔτριχα πώεα μήλων,
Πολλὰ συῶν συβόσια καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

ΤΕΛΟΣ.

Num bene fecisti iram fovens in pectore,
Stultule, qui Deo irasceris imprudentiâ?
Jonas verò seorsim versùs auroram & solem
Ibat, & sedit in tumulo campi,
Et casam fecit, & sub-umbrâ mansit illic
Ut-videret malum ingruens & exitum urbis.
Immortalis verò ricinum oriri fecit
Supra Jonam, ut esset integumenrum
Capitis afflicti & tristis amuletum luctûs.
Intuens autem ricinum gavisus est vates integer.
Manè autem sub Auroram, divinâ voluntate, ricinum
Vermis devoravit & læsit mordicùs irruens,
Hic autem statim périit, & gratia omnis emarcuit.
Quando verò sol effundebatur in universam terram,
Omnium-rex aliorum ventorum vias obstruxit,
Et cessare jussit ac consopiri omnes.
Solum verò robur Euri excitavit calidum spirantis.
Jonam verò in caput sol reverberabat, sed ille
Sedebat dejectus, vitam autem odit ei animus,
Dixítque mori esse utilius quàm vivere.
Hunc autem Deus compellavit, marcescente ricino
Nunquid bene fecisti irascens animo?
Jonas respondit, Bene feci irascens
Et indesinenter cupiens mori ac fato fungi.
Huic autem interpellando dixit Deus sapiens,
Oportet hunc sermonem apertè dicere,
Sicut cogito & prout erit perfectum,
Parcis vili plantæ, pro quâ laborabas
Nequaquam, nec produxisti: unâ autem nocte crevit
E terrâ, & rursus unâ nocte emarcuit.
Ego verò quomodo non Nino parcerem,
In quâ habitant in-terris-natorum hominum
Myriades simul duodecem, omnes debiles,
Nec à dextrâ nôrunt sinistram manum.
Et multi greges-equorum, ac greges villosi ovium,
Multa suûm vivaria, & greges caprarum.

FINIS.

[illegible]

[illegible] respondis. Hoc [illegible]

[illegible] Scripto erit perlectum [illegible]

[illegible]

Πρέσβειρα Θέμις.

SIVE,

Historia *SUSANNÆ*

Græcis Versibus contexta.

Per *H. S.*

Clemens Alexandrinus Strom. lib. 4.

Σουσάννα σεμνότητος ὑπερβολῇ καὶ μέχρι θανάτου χωροῦσα πρὸς τῶν ἀκολάστων ἐραστῶν καταγινωσκομένη, μάρτυς ἁγνείας ἔμεινεν ἀρρεπής.

Homer. Iliad. δ.

Οἶσθ' ὡς Πρεσβυτέροισιν ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.

ΣΩΣΑΝΝΗΣ
ἹΣΤΟΡΙΑ.

1 Ἐι Κραναῆς Βαβυλῶνος εὔκλιτον ἄστυ τέτυκτο,
Ναῖεν Ἰωακιμός τις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
2 Γῆμε δὲ κουριδίην ἄλοχον Σωσάνναν ἐπίκλην,
Θυγατέρα Χελκίου, ὕπατον Θεὸν ἐξέτι παιδὸς
Ἀζομένην, κάλλει δὲ τ' ἐνίκα φῦλα γυναικῶν.
3 Τῆς δὲ θεουδῆς ἔσαν πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Οἵ μιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον, κατὰ δὲ θέμιστας
Μωσέος ἀρχιγενέθλου ἐναίσιμα πάντα δίδαξαν.
4 Αὐτὰρ Ἰωακείμος ἀνὴρ πολύολβος ἐτύχθη,
Καί οἱ τηλεθόων πέλεν ὄρχατος ἄγχι δόμοιο.
Ἀμφὶ δέ μιν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο
Ἑβραῖοι, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἀγρομένοισι.
5 Καὶ δὴ πρεσβύτεροι διδυμάονες ἔκτοθι δήμου
Ἠρεῦντο κυνάβαλος ἐπιπλομένοιο δικασταί,
Παμβασιλεὺς ὧν ἀμφὶ προσῳεῖον ἴαχε φωνήν,
Ὦρτο δι' ἐκ Βαβυλῶνος ἀτασθαλίη ἀλεγεινή,
Καὶ ἐκ πρεσβυτέρων, ὅτινες κρίναντο θέμιστας
Πάντων μετὰ κρατερῶν δοκέοντες, πᾶσι δ' ἀνάσσειν.
6 Τοῖς δ' ἄρ' Ἰωακείμου πυκινὸν ποτὶ δῶμα θάμιζον,
Καί σφεων ἀντίος ἦλθε δίκης κεχρημένος ἀνήρ.
7 Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ λαὸς ποτὶ δόρπον ἰὼν ἀγορῆθεν ἀνέστη,
Σωσάννη μετ' ἔπειτα ἐδύσατο κῆπον ἀκοίτεω.
8 Πρεσβύτεροι δέ μιν εἶδον, ὅπως πᾶν ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ
Βῆ ἰμεν ἐν γυάλοισιν ἀειγνώτου παραδείσου,
Ὀρχάτου ἐς πρασιάς, καὶ ἔρως σφέας αἴνυτο θυμόν.

Τῷ

SUSANNÆ
HISTORIA.

Bi prærupta Babylonis bene-structa urbs erat,
Habitabat Joacim⁹, quidā vir bon⁹ & magnus.
Duxit a. puellarē uxorē nomine Susannā,
Filiam Chelciæ, summum Deum ab infante
Colentem, formâ a. superabat cœtus mulierū.
Huic pius erat pater & veneranda mater,
Qui eam bene-educabant & nutriebant, juxta Leges autem
Mosis in-principio-geniti decentia omnia edocebant.
Joacimus autem vir prædives erat,
Eique virens erat hortus prope domum ;
Circa eum autem congregabantur & frequentes erant
Judæi, quia inter omnes congregatos excellebat.
Et Seniores duo è populo
Eligebantur anni proximè-sequentis Judices,
De quibus Dominus olim emisit vocem,
Venit è Babylone nequitia tristis,
Et è Senioribus, qui leges dicebant
Omnibus dominari visi, omnibus imperare.
Illi autem Joacimi Dædalam domum frequentabant,
Et coram iis comparuit juris indigus vir.
Quando autem sol medium cœlum conscenderat,
Et populus ad prandium iens è foro discessit,
Susanna sui ingressa est hortum mariti;
Seniores autem videbant eam, quomodo quotidie
Ambulabat in convallibus bene-noti horti,
Ad areolas plantarii,& amor eos cepit animo.

C 2 Quamobrem

9 Τῷ καὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀνέγναμψαν φίλον ἦτορ,
Ὄμματα δ' εἰς ἑτέρωσε καὶ ὕδεος αἰὲν ἔνερθεν
Ἄνδιχα πορφύροντες ἐνὶ σφίσι, μή ποτ' ἴδοιεν
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθε, δίκης δὲ λαθοίατο πάμπαν.
10 Καὶ ἐρατῆς φιλότητος ὑποκλοπέεσκον ἀνάγκην,
Εἰ καὶ ἀμβροσινόοιο πόθου βεβοληότες οἴστρῳ.
11 Αἰδὼς γὰρ κατέρυκεν ἐνισπέμεναι μεμαῶτας,
Ὡς οἱ ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
12 Ἤδη δὲ ἀγλαόδειδερον ὅπη κατὰ κῆπον ἀλᾶτο
Ἑσπόμενον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
Πρεσβυτέρων, λάθρη γὰρ ἀεὶ δεδοκημένοι ἦσαν.
13 Ὧδε δ' ἕως εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς πλησίον ἄλλον,
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δαιτὸς ἐΐσης
Οἴκαδε νισσόμενοι, ὅτι που δειπνηστὸς ἐτύχθη.
14 Τοὺς ἀνεχώρησε, χάζοντο τὸ βαιὸν ὀπίσσω,
Ἀλλήλων δ' ἀπονόσφι μετάτροπον ἴχνος ἔθηκαν.
Καὶ πάλιν ἀντιβόλησαν, ὀπισθοπόροισι πεδίλοις
Ἐλθόντες σκοπιὴν ποτὶ ἤθεα· οὐδέ τις αὐτοῖς
Λέσχης μνῆσις ἔην, μάλα γὰρ χατέουσιν ἑλέσθαι.
Ἀλλήλους τ' ἐρέοντο, τίη παλινόρμενοι αὖτις
Ἄψ ἀπονόστησαν; καὶ ἑὸν κατέλεξαν ἔρωτα.
Καὶ βουλὴν ἤρτυνον, ὅπως ὄχ' ἄεισα γυναῖκα
Μουνὰξ εὑρήσωσιν, ἑλεῖν γάρ ἑ θυμὸς ἄνωγεν.
15 Αὐτὰρ ἐπεὶ ὥρη σφι δοάσσατο καίριος ἦν,
Νύμφα φίλη ὁππῆμος ἐθήμονα κῆπον ἔδυνεν,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Καὶ στεῦτο χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι
Φαιδρυνέμεν, δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο.
16 Πρεσβυτέρων δὲ παρῆς συνωρὶς δίζυγος ἀνδρῶν
Οἰόθι, καὶ σκοπίαζε παρενδιόωσα κορύμβοις.
17 Δμωὰς ἡ δ' ἐκάλεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Σμῆγμά μοι ἠδὲ μύρου φέρτε θυόεντος ἔερσην,
Ὄφρ' ἐμὲ φαιδρύναιμι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.
18 Ὣς φάτο· ταὶ δ' ἐπίθοντο καὶ ἐκκρήηναν ἐέλδωρ,
Καὶ κλεῖσαν κλῆϊδι θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Αὐτὰρ δὲ πλαγίοιο διὲκ πυλεῶνος ὄρουσαν

Ἀρμα

Quamobrem in pectoribus perverterunt earum cor,
Et oculos aliò in terram semper defigebant
Seorsim cogitantes apud se: nè quando viderent
Cœlum latum desuper, Justitiæ a. obliviscerentur penitùs.
Et grati amoris celabant necessitatem,
Quamvìs animo-privantis desiderii œstro perciti.
Pudor enim cohibuit cupientes dicere,
Quomodo ei optabant in lectis accubare.
Hæc a. quâ per hortum arboribus-pulcram errabat,
Sequentem habuit animum & oculos & mentem virorum
Seniorum, clam enim semper spectabant.
Sic autem dixit unus respiciens ad vicinum alterum,
Agedùm & nos cogitemus de epulo conveniente
Domum euntes, quia fortè tempus-prandii est.
Sic recesserunt, & abierunt paululùm retrò,
Et ab invicem seorsim aliò-versum fixerunt vestigium;
Ac rursus occurrêrunt retrogradis pedibus
Venientes ad speculam solitam: neque iis
Prandii recordatio erat quamvìs indigentibus eo.
Et se invicem rogârunt, quare reduces ità
Iterum redierint, suúmque narrârunt amorem,
Et consilium inierunt, ut optimè mulierem
Solam invenirent, capere enim eam animus jussit.
15 — Postquam verò iis visum est opportunum tempus,
Cùm Nympha chara consuetum adiit hortum,
Non sola, simul cum eâ duæ ancillæ sequebantur,
Et dixit-se pulcram cutem in flexilibus membris
Loturam, valdè enim urgebat eam vis solis.
Seniorum autem aderat par virorum
Solùm, & spectabat medium-diem-agens sub foliis.
Famulas autem vocavit illa, & verbum dixit, ac com-
Smegma mihi & unguenti afferte odori rorem, (pellavit,
Ut me lavem, fores autem occludite curiosis.
Sic dixit, hæ a. paruerunt & desiderium [*ejus*] perfece-
Et clauserunt clave fores variè adaptatas. (runt,
Ipsæ autem per obliquam januam exiverunt

Ἄρμενα οἰσέμεναι, παρὰ τ' ὀχῆα, ὡς ἐπέτελλες.
19 Δμωΐδες ὡς ἐξήμειβον, ἀδινοπύκτοισι πετήλοις
Πρεσβύτεροι ἐπόρουσαν, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευον,
20 Ἠνίδε, κληϊσταὶ σανίδες, πῶς κῆπος ἔρημος,
Μή νυ τοι οὐκ ἂν ἴδοιτο περιγλαυκώμενος ἀνήρ,
Οὐδὲ καὶ ὀξύτατον κεφαλῆς ἐνδέρκεται ὄσσε.
Καὶ σέο δὴ ἔρος ἄμμε καταμύχει πυρὶ πολλῷ.
Κλῦθί νυ, καὶ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες.
21 Αἴκε δ' ἀνήνηαι, καὶ τὸ στερεῶς ἀποείπῃς,
Λεξόμεθ' εἰς ἀναφανδὰ, τό σοι πολὺ ῥίγιον ἔσται,
Ἠϊθέῳ ὡς ἀνδρὶ μίγηις φιλότητι καὶ εὐνῇ.
22 Τῆμος ἐνὶ στήθεσσιν ἀνεστονάχιζετο κούρη
Νειόθεν ἐκ κραδίης, ὀλοφυρομένη τ' ἔπος ηὔδα,
Ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
Ἄλγεσι λευγαλέοις περί τ' ἀμφί τε θυμὸν ἀτύχθην,
Καὶ ἐμὲ Παμβασιλεὺς ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ
Αἰνὰ μάλ' ἔνθεν ὄδοιο, καὶ αἰνότερ' ἔνθεν ὄδοιο.
Εἴπερ γὰρ ῥέξαιμι, τό μοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οὐδ' ὥς μοι ὑπεκδῦσις ἐστιν ἑτοίμη
23 Ἀλλὰ τὸ βουλοίμην, (καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη)
Χερσὶν ὑφ' ὑμετέρῃσιν ἀλεῦσαί τε κηδομένη τε
Οἶτον ἀναπλῆσαι, ἢ ἀμπλακίης ἐπιβῆναι
Λυγρῆς καὶ ὑπάτοιο Θεοῦ ἀλιτέσθαι ἐφετμάς.
24 Τῷ αὖεν Σωσάννα διαπρυσίῃ τινὶ φωνῇ,
Πρεσβύτεροι δ' ἑτέρωθεν ἀνερροίζησαν ἰωῇ.
25 Ἔδραμε δ' εἷς, ἀνέσεν τε θύρας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας.
26 Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ δόμον ᾤχετο πάντῃ,
Τοῖον γὰρ κῆπος περιεστοναχίζετ' ἰωῇ
Σμερδαλέως ὁμάδοιο βοάων τε κρατεράων.
Δμῶες δ' ἐσσυμένως διὰ ὀπισθοδόμοιο πέρησαν
Ὀψόμενοι τί νεοχμὸν ἔην, ὅτιν' ἔργα τέτυκτο.
27 Ἀλλ' ὅτε Πρεσβύτεροι διδυμάονες αἰνόθεν αἰνῶς
Ἔννεπον ἀγγελίην, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι,
Εἷλε σφέας τότε θάμβος ἀθέσφατον ἠδὲ καὶ αἰδώς,
Οὔποτε γὰρ τοιήδε μετ' ἀνδράσιν ἔπλετο φῆμις
Ἀμφὶς Σωσάννης, οἵην τήμοσδε βέβακτο.

Πρωΐ

Necessaria afferre, & exhibere, prout fas est.
Ancillæ ubi præterierant, tacito gressu
Seniores irruerunt, & ore dixerunt,
Ecce ut occlusis valvis offirmatur hortus,
Non poterit certè quisquam videre intuens,
Cujus acutissimum cernunt è capite oculi.
Tuique amor nos absumit igne vehementi.
Audi nunc, & ad amorem convertamur decumbentes.
Si verò recuses & fortiter deneges,
Dicemus publicè, quod tibi longè horribilius erit,
Adolescenti viro,quòd mixta eras amore & lecto.
22 Tum in pectoribus ingemuit puella
Ex imo corde, & lugens verbum dixit,
Hei mihi ! quid patiar ? quid me tandem fiet ?
Luctibus tristibus circum circa animo consternor,
Et me Omnium rex malo implicuit gravi.
Gravia valdè,hâc ex parte, graviora ex illâ.
Si enim fecero, hoc mihi mors videtur.
Sin minùs, neque sic mihi effugium paratum est.
Sed hoc volo, (& quidem multo utilius erit)
Manibus vestris capta & malè-affecta
Miseriam perferre, potiùs quàm peccatum aggredi
Triste, & summi Dei violare præcepta.
Igitur Susanna clamavit magnâ voce,
Et Seniores è contrà cum-strepitu-emiserunt vocem.
;Cucurrit a. unus & laxavit fores & amovit repagula.
Vox a. nuncia pervasit statim totam domum undique,
Taliter enim hortus insonuit iis voce
Horrendi strepitûs & clamorum fortium.
Famuli autem subitò per posticum intrârunt
Visuri quid novi erat, quæ opera fiebant.
Sed quando Seniores bini valdè-triste
Nuncium dixerunt, quod fieri non debuit.
Tunc eos cepit ingens stupor & pudor,
Nunquam enim talis inter homines erat rumor
De Susannâ, qualis tunc dicebatur,

28 Πρῶϊ δ' ὑπ' ἠοῖοι φιλοπενθὴς πάντοθι λαὸς
Ἷξεν Ἰωακείμου, ἐκείνης λυγρὸν ἀκοίτην.
Πρεσβύτεροι δ' ἅμ' ἕποντο κακὰ φρεσὶ μητιόωντες,
Ὅππως Σωσάννῃ πικρὸν τεύχωσιν ὄλεθρον.
29 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ἑβραῖοι ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Τηλυγέτην ἄγε παῖδα κελεύσατε Χελκίαο
Σωσάννην, τὴν ἐσθλὸς Ἰωακεῖμος ἔγημεν.
Ὡς ἄρ ἐφώνησαν, λαὸς δέ μιν αἶψα κάλεσσεν.
30 Ἤλυθεν ἡ Σωσάννα, τοκῆες δ' ἠδ' ἑταῖροι ὁμαρτῇ
Ἕσποντο γνωτοί τε φίλοι καὶ ἀγλαὰ τέκνα,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡσεὶ θανατόνδε κιούσης.
31 Ἦν δ' ἀταλὴ Σωσάννα, δέμας τε καὶ εἶδος ἀγητή.
32 Δὴ τότε δὴ κρήδεμνα παρειάων ἑκάτερθε
(Πρόσθε γάρ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα κάλυψεν)
Αὖ ἐρύειν ἐκέλευον, ὅπως πολυήρατον εἶδος
Ἄδδην τε λεύσσωσι, κόρον θ' εὕρωσιν ὀπωπῆς.
33 Δὴ τότε πολλὰ ἔται καὶ ἄλλοι ἀμφὶς ἐόντες
Δάκρυ' ἀνέπρησαν. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα.
34 Πρεσβύτεροι δ' ἄρα δοιοὶ ἐνὶ μέσσοισιν ἀνέσταν,
Καὶ στιβαρὰς κείνῃ παλάμας ἐπέθεντο κατ' ἄκρης.
35 Σωσάννη δ' ᾤμωξεν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἰδοῦσα,
Ἀθανάτῳ μάλα γάρ νυ πεποίθεε πᾶσ' ἐπ' ἰθύν.
36 Τοὶ δὲ μετ' ἀγρομένοισιν ἔπος θυμαλγὲς ἔνισπον,
Ἕως ὄρχου θαλέθοντος ἐνὶ μυχῷ ἠερόεντι
Ἡμεῖς ἐστιχοώμεθ' ἀμειβόμενοι ὀπὶ καλῇ,
Ἥδε δὴ ἀμφιπόλοισιν ὁμοῦ δοιῇσιν ἐπῆλθε,
Κἀκείνας μεθέηκε θύρην τ' ἐπέρυσε κορώνῃ.
37 Αἰζηὸς τότε τις, λόχμῃ ἐνὶ φυλλάδι λήθων,
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς, καὶ ἀνὰ ξύλοχον λεχεποίην
Ἐν φιλότητι μίγη, ἥ τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ εἴκ' εὐεργὸς ἔῃσι.
38 Αὐτὰρ ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλου ἐν πείρασι κήπου,
Ἡμεῖς ἑσταότες παπτήναμεν οἷον ἐτύχθη,
Ὡς μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι.
Καὶ ἐπορούσαμεν ἀμφοτέροις, καὶ εἴδομεν ἄμφω

Manè a. sub Auroram percontator undique populus
Ad Joacimum venit, ejus tristem maritum.
Seniores autem sequebantur mala animis cogitantes,
Ut Susannæ amarum struerent exitium.
Postquam verò Hebræi frequentes congregabantur,
His surgentes verba alata dixerunt,
Agè, charam filiam vocate Chelciæ
Susannam, quam bonus Joacimus uxorem duxit.
Sic dixerunt, populus verò eam statim vocavit.
Venit itaque Susanna, parentes autem dilecti unà
Sequebantur,& affines chari & egregii liberi,
Multùm lugentes tanquam ad mortem euntem.
Erat v. Susanna tenera,corpore & formâ admiranda.
Tum velamenta utrinque genarum
(Ante se enim pepli pellucidi plicam obtexerat)
Detrahere jusserunt, ut amabilem formam
Affatim spectarent, & satietatem haberent videndi.
Tum multas amici & alii circùm existentes
Lacrymas expresserunt : misericordia v. cepit totum popu-
Seniores autem bini in medio steterunt, (lum.
Et graves ei manus imposuerunt supra-caput.
Susanna autem suspiravit ad cœlum latum respiciens,
In Immortalem n. valdè sperabat ad omnem necessitatem.
Hi a. inter congregatos verbum luctuosum dixerunt,
Dum horti florentis in angulo obscuro
Nos ambulabamus colloquentes voce pulcrâ,
Hæc cum ancillis duabus ingressa est,
Eásque dimisit & fores corvo occlusit.
Juvenis tunc quidam, in fruticeto frondoso latens,
Insiluit in eam cupidus, & in nemore pro-lecto-gramen-ha-
Amore commistus est,qui mentem decipit (bente
Fœmineis mulieribus, etiam si qua bona sit.
Sed in extremitate, magni in finibus horti,
Nos stantes spectabamus quod fiebat,
Quomodo magnum opus faciebat iniquitate malâ.
Et irruimus in ambos, & ambo vidimus

ii (Neq

(Οὐ γὰρ ἀπ' ὕαλος ἀμὸν ἔπος πέλει, ἀλλ' ἀπὸ δόξης)
Ὄμμασιν ἀψαύστοις, ὡς κόρη ἠΐθεός τε,
Κύρη ἠΐθεός τε παρ' ἀλλήλοισι κόοντο.
39 Τοῦτον δ' οὐ δυνάμεσθα κεχήμεναι, ἐλδόμενοί περ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε (βίῃ γὰρ φέρτερος ἦεν)
Καὶ ἀναοίγεσκεν μεγάλην κληῖδα θυρέων,
Ῥηϊδίως τε παρῆλθε ποδῶν ἀρετῇ ἀναφαίνων.
40 Σωσάννην δ' ἕλομεν καὶ ἐξερεείνομεν αὔτως,
Αἴζηός τίς ἐκεῖνος ἔοι καὶ ὁππόθεν ἔλθοι,
Αἴκεν εὔγνοιεν καὶ τοὔνομα μυθήσαιτο.
Ἣ δὲ νόῳ ἔκλεπτε καὶ οὐκ ἐθέλησεν ἐνισπεῖν.
Ταῦθ' ἡμεῖς λεγόμεσθα, Θεὸς δ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.
41 Ὣς ἔφασαν. κείνοις δὲ μάλ' ἔκλυεν ἠδὲ πίθησεν
(Οἷά τε Πρεσβυτέροισι Θεμιστοπόλοισί τε) δῆμος,
Καὶ θανάτῳ παρέδωκεν ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
42 Σωσάννη δ' ἰάχησεν ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔφησεν,
Ἄμβροτε Παμβασιλεῦ, ὃ ποίησας καὶ φρένας ἀνδρῶν
Ἔγνως αὐτομαθὴς, καί σοι πεφάνθη ἅπαντα.
43 Τῶν εὖ δεδάηκας, ὅπως ψευδήμονα κεῖνοι
Μαρτυρίην μυθέεσκον ἀναλκίδος ἀντὶ γυναικός.
Νῦν δέ με πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἀμφέχανεν δύστηνον, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὔπω τόδ' ἀμήχανον ἐξετέλεσσα,
Καὶ ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι
Οἷα καταψεύδονται ἀναιδείῃσι νόοιο.
44 Ἀθάνατος δ' ὑπέδεκτο πολύλλιτον οὖασιν αὐδήν,
Καί οἱ παρμέμβλωκεν ὀϊσαμένῃ θανέεσθαι.
45 Ἕως ἄρα μιν πολὺ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέροντες,
Παμβασιλεὺς φίλον ἦτορ ἐπὶ στήθεσσιν ὄρινε,
Ἦτορ μὰν ὄρινε καὶ ἔμπνευσεν ἱερὸν ἠὺ
Νηπιάχῳ τινὶ παιδνῷ, ἐπωνυμίην Δανιῆλι.
46 Οὗτος ἐπήϋτησε, διαπρύσιόν τε γέγωνεν,
Οὐδὲν ἐμοὶ κοινὸν καὶ αἵματι τῆσδε γυναικός,
Φημὶ δέ τοι καθαρὸς καὶ ἀναίτιος ἔμμεναι ἄντην.
47 Θαυμασίην δ' ἄρα τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούων
Ἄψορρον κίε δῆμος, ἀμειβόμενος τ' ἔπος ηὔδα,

Τίς

(Nec enim ex auditu noster sermo, nec ex conjecturâ)
Oculis non-deceptis, quomodo puella & juvenis,
Puella & juvenis juxta se invicem cubabant.
Hunc a. non potuimus apprehendere, cupientes licèt,
Sed multùm præcurrebat (viribus enim melior erat)
Et aperuit magnum repagulum januarum,
Et facilè præteriit pedûm virtutem ostendens.
Susannam verò cepimus & interrogavimus pariter,
Quis fuerit juvenis ille & unde venerit,
Si noverit bene & nomen possit dicere.
Hæc autem animo fallebat & noluit effari.
Hæc nos dicimus, Deus autem testis adsit.
Sic dixerunt: his autem auscultavit & paruit
(Utpote Senioribus & Judicibus) populus.
Et morti [*eam*] tradidit volens nolente animo.
Susanna autem clamavit ac verbum querulum dixit,
Æterne Omnium-rex, qui cogitationes & mentes hominum
Nôsti à-te-doctus, & tibi patent omnia.
Tu bene nôsti, quomodo mendax isti
Testimonium exhibuerunt contra infirmam mulierem.
Nunc autem me purpurea mors & fatum violentum
Miseram exspectat, quandoquidem deteriora prævalent.
Ego verò nunquam hoc intolerandum admisi,
Imò alteri irascor quæ talia fecerit
Qualia comminiscuntur impudentiâ mentis.
Immortalis verò suscepit supplicem auribus vocem,
Ejúsque curam-gessit cogitantis mori.
Dum itaque eam ad fata mortis ibant portantes,
Omnium-rex carum cor in pectoribus commovit,
Cor quidem commovit & inspiravit robur bonum
Parvo cuidam adolescenti, nomine Danieli.
Hic vociferatus est & valdè inclamavit,
Nihil mihi commune cum sanguine hujus fœminæ,
Dico autem me purum & innocentem esse corám.
Mirabilem hanc novam vocem audiens
Retrò cessit populus, & respondens dixit verbum,

Τίς νύ σοι ἀκειλόμυθος ἀπὸ στόματος ῥέεν ὀμφή,
Ἀπλοεπές; ποῖον γὰρ ἔφης; ἐπεὶ οὐδέ τι σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμμεναι. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
48 Δὴ τότε κοῦρος ἔειπε μέσῳ ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Ὦ πόποι, Ἀβραμίδαι, κάκ' ἐλέγχεα· ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Τίς φρένας ἤκαχεν ὔμμιν, ὅπως, πάρος ἤπερ ἀκούειν
Φθεγγομένης, πάρος ἠὲ νοεῖν ὑπὸ μάρτυρι μύθῳ
Ἔργον ὅπερ τολύπευσε, κατακρίνητε γυναῖκα
Ἑβραίην ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐν ὠπῇ;
49 Στρέψασθε παλίνορσοι ἐμῇ πεισθέντες ἐνιπῇ
Δεύτερον αὖ ἀγορήνδε· κακὰ φρονέοντες ἐκεῖνοι
Ἄλλῃ παρκλίναντο δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
50 Ἐσσύμενος τότε λαὸς ἐδύσατο θέσμιον αὐλήν,
Καρπαλίμως τ' ἔμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι
Ἀρχομένων, πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες.
Πρεσβύτεροι δέ τε παῖδα καθάπτοντο μαλακοῖσι,
Δεῦρο μόλε φίλε τέκνον, ἰδὲ ξὺν ἄμμι καθίζων
Εἰς μέσον ἀμφοτέροισι δικάζεο, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ.
Καὶ γὰρ πρεσβυτέροισι Θεός σ' ὁμότιμον ἔθηκε.
Καὶ δὴ καὶ μῦθοί γε ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι.
51 Τοὺς δ' αὖθις Δανιὴλ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εἰ δ' ἄγετ', ἀλλήλοιιν ἀπόπροθεν εἵσατε κείνους,
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον.
52 Τῆμος, ἐπεί μιν ὕπαιθα λιαζομένους ἐνόησεν,
Εἷς ἑ καλεσσάμενος κλήδην ἕνα τοιάδ' ἔνισπε,
Σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδ' ἐν σοῖς περ ἐὼν ἑτάροις λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσί.
Ἦ σε Πρεσβύτερον τέκετο χρόνος ἀγκυλόμητις
Ἀμφότερον γενεῇ τε καὶ ἀμπλακίῃ στονοέσσῃ.
Νῦν δ' αὖ παμφαίνει καὶ οὐκ ἀΐδηλα γίνονται
Ὅσσα πάλαι ῥέζεσκες ἀγνωσσέμεν ἠπιθήσας,
Ἡμεῖς δὲ προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
53 Αἰεὶ γὰρ ἀλιτημοσύνην καὶ ὕβριν ὄφελλες,

Quæ tibi indiſcreta ab ore fluit vox,
Garrule? quale n. dixiſti? quandoquidem non oportet te
Garrulum eſſe, adſunt enim meliores alii.
Tum adoleſcens dixit medio virorum in cœtu,
Papæ, Abramidæ, mala propudia! fruſtrà utique
Aures ad audiendum ſunt, animus autem excidit & pudor.
Quis mentem læſit vobis, ut, priuſquam audiatis
Loquentem, priuſquam cognoſcatis teſtificante verbo
Opus quod fecit, condemnetis mulierem
Hebræam, tanquam maleficam publicé?
Convertimini reduces meæ obedientes increpationi,
Secundò iterum ad forum: mala cogitantes iſti
Aliò perverterunt jus, pravè dicentes.
Feſtinans tum populus ſubiit aulam judicialem,
Et ſtatim implebantur hominibus fora & ſedes
Aggregatis, multi enim admirabantur videntes.
Seniores autem puerum compellabant blandis [*verbis*]
Huc ades, chare fili, & nobiſcum confidens
In medium ambobus judica, non in gratiam.
Etenim Senioribus Deus te parem fecit,
Et ſermones [*tui*] decentes ſunt, neque dixeris
Virum juvenem tam decentia protuliſſe.
Hos autem Daniel prudens coràm affatus eſt,
Agite, ſeparatim ab invicem ponite eos,
Ego verò interrogabo prout mihi videtur optimum.
Tum, poſtquam eos coràm ſeparatos vidit,
Ad ſe vocans unum nominatim talia dixit,
Sceleſte, verſute, dolis inſatiate, non itaque
Neque inter ſocios tuos ceſſaturus eras à fraude,
Et ſermonibus doloſis, qui tibi à puero placent.
Utique te Seniorem peperit vafrum tempus
Utrumque & ætate & nequitiâ triſti.
Nunc autem apparent & non obſcura ſunt
Quotquot olim faciebas ſuperbiâ fretus,
Nos autem antè-fieri permiſimus, dolentes licèt.
Semper enim nequitiam & injuriam fovebas,

Ἐκ δὲ δίκην ἔλασας καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμας.
Εὔδικον ἄνδρα καταχείναν ὀδυνήσιν ἔδωκας,
(Ῥεῖα δέ τις γ' ἐθέλων καὶ ἀναίτιον αἰτιόωιτο)
Νύσσοντι δ' ἀφίηκας ὅτι κακομήχανος ἦεν,
Οὐδέ οἱ ἄντικρυ ἀπαλίνυσον, ὅσσα ἔοργεν.
Εἰ καὶ Παμβασιλῆος ἔννεπεν σημάντορι φωνῇ,
Μή νυ τοι οὐκ ὀλέσῃς ἐσθλὸν καὶ ἀμύμονα φῶτα
Ἐμπλήγδην, ἔτ' ἄρ τῆς βαρείας χεῖρας ἐποίσῃς.
54 Εἰ δὲ ἴδες, νῦν εἰπέ, τίνος ὑπὸ πυθμένα δένδρου
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγαζομένους ἐνόησας;
Μηδέ τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μηδέ τι θέλγε.
Αὐτὰρ ἐκεῖνος ἔφη, νέρθεν σχίνοιο μελαίνης.
55 Ἔννεπε δ' αὖ Δανιήλ, ἀπατήλιον ἴαχες αὐδὴν
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, σῷ δ' αὐτοῦ κεφαλῇ τίσῃς.
Ἤνιδε γὰρ μεγάλοιο Θεοῦ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ
Ἄγγελος εἰλήλουθε ποδώκεος οὐρανόθι πρό,
Ὅς σε διατμήξει, ἐκ δ' ἔντερα χαλκὸς ἀφύξει.
Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
56 Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κεῖνον προέηκε, καὶ ἄλλον
Ἀξέμεναι ἐκέλευσεν, ὁμοκλήσας τ' ἔπος ηὔδα,
Ὤιμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, τέκνον ἀλιτρὸν
Αἰνολόκου Χαναᾶνος, ἐπεὶ οὐκέτι υἱὸς Ἰούδα.
Πολλοῖσιν σ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγε κάλλος
Νύμφης εὐθαλάμοιο, ἔρως δέ τοι θυμὸν ἔθελξε.
57 Τὰς Ἰσραὴλ ἐρρέξατε φαίδιμα τέκνα
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαντες ὁμωθῆναι φιλότητι.
Ταὶ δ' ὑμῖν πεπίθοντο ἀτυζόμεναι ἀπολέσθαι.
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις
Δειδιότων πέλεται, αἰδῶ δὲ φόβος καταπαίζει.
Ἀλλά νυ ἰφθίμου θυγάτηρ πολύαινος Ἰούδα
Λώβην ὑμετέρην καὶ ἄρ ἔστυγε καὶ κακὰ ἔργα.
58 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται ἀμφιλογιάων,
Νέρθε τίνος δένδρου σφέας ξυνηθέντας ἰδέσκες;
Ὡς φάτο. κεῖνος δ' αὖθις ἀμείβετο φώνησέν τε,
Πρίνου μὲν ὑπένερθεν ἐμισγέσθην φιλότητι,

Εἰς

Et justitiam pervertisti, neque rectum administrasti.
Justum virum condemnans in tormenta dedisti,
(Facilè a. quisquam volens vel innocentem accusaverit.)
Impunè verò dimisisti quisquis sceleratus erat,
Neque ei palàm retribuisti, quotquot fecerat.
Licèt Omnium-rex dixit mandatoriâ voce,
Non occides bonum & innocentem virum
Temere, neque violentas manus [*ei*] injicies.
Si autem vidisti, nunc dic, ad radicem cujus arboris
Clandestino amore permixtos vidisti?
Neque mihi mendaciis gratificare, neque blandire.
Ille autem dixit, sub lentisco nigrâ.
Dixit verò Daniel, mendacem emisisti vocem
Probè & scienter, tuo autem capite lues.
Ecce enim magni Dei sub tutâ conductione
Angelus venit pernix cœlitùs,
Qui te dissecabit, & viscera ferrum exhauriet.
Sic pereat & alter qui talia fecerit.
Sic utique dicens eum dimisit & alium
Adduci jussit, & objurgans verbum dixit,
O impudentiam indute, proles scelerata
Infeliciter-parturientis Chanaanis & non filius Judæ.
Multâ noxâ te à mente seduxit forma
Nymphæ bene-nuptæ amor autem animum delinivit.
Sic tractâsti Israelis insignes filias,
Ad lectum impellentes ut amore sociarentur.
Hæ verò vobis paruerunt timentes mori.
Velocior enim mens exiguum autem consilium
Timentium est, pudorem autem metus abigit.
Sed fortis filia illustris Judæ
Injuriam vestram cohorruit & mala opera.
Sed agè, hoc mihi dic, & verè narra,
Nullus enim est fructus mendaciorum,
Sub quâ arbore concumbentes vidisti?
Sic fatus est: ille autem respondit & dixit,
Sub myrto quidem amore permisti erant,

Cubitum

Εἰς εὐνὴν φονέοντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἰδόμην, οὐκ ἔκλυον αὐδήσαντος.
59 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας Δανιὴλ ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἴσκες, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα
Ἀμφαδὸν ἠδὲ κρυφηδὸν, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀπομάξεις·
Ἠνὶ γὰρ Ἀθανάτου θρασὺς ἤλυθεν ἀγγελιώτης,
Ὥς σε τάμοι διχόθεν, καὶ ἀμφοῖν θυμὸν ἀπέρσαι.
Ὄφρα τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχοι.
60 Ὣς ἔφατ'. ἀμφοτέρωθεν ἐπηΰτησε δὲ λαὸς
Σμερδαλέα ἰάχων, καὶ ἐκύδανε Παμβασιλῆα,
Ὃς τοὺς ἧφι βίηφι πεποιθότας αἶψ' ἔρυτο.
61 Αἶψα δὲ πρεσβυτέροισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀνέσταν,
(Καὶ γὰρ σφωιτέροις σφας ἐπισχομένους ἐπέεσσιν
Ἤλεγξεν Δανιὴλ, ὀλοφώϊα δήνεα εἰδὼς,
Καί σφεων ἀμπλακίην γνωτὴν ἀναφανδὸν ἔτευξεν
Ἀνδρῶν τε πληθυῖ, παντός τε πάροιθεν ὁμίλου.)
62 Καὶ, ὡς θεσμοθέτης πρωτόθετος ἔγραφε Μωσῆς,
Αὐτοῖς ὧν ἔργων ἐπιεικέα δῶκαν ἀμοιβὴν
Τιννύμενοι, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλοντο,
Ὥσπερ γειτονέοντε μεδέσθην, ἄφρονες αὔτως.
Οὕτω που αὐτῆμαρ ἀναίτιον αἷμα σαώθη.
63 Δὴ τότε Χελκίας καὶ ἄκοιτις δῖα γυναικῶν,
Καγχαλόωντες ὑπὲρ Σωσάννης θυγατέρος ἧς,
Ὡς εἶδον ζωήν τε καὶ ἀρτεμέα προσιοῦσαν,
Αἴνοισιν πυκινοῖσι Θεὸν μάκαρα γέραιρον.
Οὐδ' ἄρ' Ἰωακείμος ἄκην ἐτέτυκτο σιωπῇ,
Οὔτ' ἄνεως· πηοὶ ἐπὶ δ' ἤϊσαν ἄλλοι, ὅσοι τε,
Οἵ τε σφι κεδνότατοι τὸ πρὶν καὶ φίλτατοι ἦσαν.
Οὕνεκεν εὖ ἐδόκευσεν ἀκήρατα μήδεα νύμφης,
Οὔτε ἐπιχεσίη τις ἐλεγχέος ἔπλετο μοίρης.
64 Ἐκ τότε δὲ Δανιῆλος ἐπίκλυτος ἀνδράσιν ἦεν,
Ἐρχόμενός τ' ἀνὰ ἄστυ Θεὸς ὣς τίετο δήμῳ.

ΤΕΛΟΣ.

Cubitum euntes, charos latentes progenitores.
Ego autem vidi, non andivi à narrante [*quopiam.*]
Hunc a. iratus Daniel objurgavit ſermone,
Dixiſti, falſa multa narrans veris ſimilia
Apertè non clanculùm, quod tuo lues capite.
Ecce enim Immortalis audax venit angelus,
Ut te bifariàm ſecet, & ambos vitâ ſpoliet.
Ut timeat aliquis poſterorum hominum
Hoſpitem malo afficere qui amorem exhibeat.
Sic dixit, utrinque autem acclamavit populus,
Valdè vociferans, & laudavit Omnium-regem
Qui robore illius fretos ſemper conſervat.
Statim verò contra Seniores ambos ſurrexerunt,
(Etenim ſuis eos implicitos verbis
Redarguit Daniel, pernicioſa [*eorum*] conſilia ſciens,
Et eorum nequitiam palàm notam fecit
Virorum multitudini, & coram toto cœtu.)
Et ſicut Legiſlator primus ſcripſit Moſes,
Illis operum ſuorum convenientem reddiderunt mercedem
Plectentes, & abſtulerunt dulcem animum,
Sicut vicino machinabantur, ſtulti fruſtrá.
Sic in illo die ſervatus eſt innocens ſanguis.
Tum Chelcias & uxor diva mulierum
Læti propter Suſannam filiam ſuam,
Ubi viderunt vivam & illibatam accedentem,
Laudibus variis Deum autorem laudârunt,
Neque Joacimus tacitus manebat ſilentio,
Neque mutus : affines verò acclamârunt alii & amici,
Quique illis integerrimi erant priùs & chariſſimi,
Quod perceperant bene caſta conſilia nymphæ,
Nec prætextus aliquis erat turpis dedecoris.
Exinde Daniel inſignis apud homines erat,
Incedénſque per urbem ut Deus honorabatur à populo.

FINIS.

Unlike [illegible] progressive.

[illegible]

Unlike [illegible]

Apart [illegible]

Each [illegible]

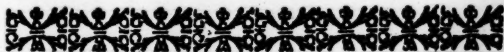
[illegible]

Landline [illegible]

[illegible]

NE ſubſequentes Paginæ vacarent, viſum eſt adnectere Miſcellanea quædam Epigrammata è *Randolpho*, *Craſhawo*, &c. Græcè reddita.

Ἐπιγράμματα.

Εἰς Αἰθίοπα βαπτιζόμενον. Act. 8. v. 38.

Ἔργον μὲν δόξεν ἀνήνυτον, Αἰθιοπῆα
Ἀνερκηχαινόντα λοέσαι·
Λύσιο γοῦν, χροιῆς ἡ μελαίνη ὕσπιλος ἤδη
Ψυχῆς λευκάδιος ἐστὶ κηλύτερον.
Αἴθοπος, οἶμαι, δ᾽ ὁμοίο ἐρχάσεται ἐμμενὲς αἰεὶ
Ἀθανάτη μετὰ τοῦτο πηγάς.

Ἄνθρωποι δύω ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι. Luc. 18. ver. 10.

Ἐρχόμενοι εἰσανέβησαν δύω· ἦν, ὡς ἕτερος εἰπεῖν,
Εὐξόμενος κεῖνος, καὶ ὅγ᾽ ἐπευξόμενος.
Οὗτος μακρὰ βιβῶν αὐτοσχεδὸν ἤλυθεν, ἄλλος
Ἧχι καταντικρὺ οὐκ ἐτάλασσε βλέπειν.
Εἷς μέντοι βωμοῦ περικαλλέος ἄγχι βέβηκεν,
Ἀλλὰ Θεοῦ ἔμπλην, ὃς λάχε βωμὸν, ἔης.

Σαμψὼν τυφλώμενος περὶ τὴν Δαλιλά.

Νηλεὲς, οὐκ ἤρκεσεν ἅπαξ ἀπὸ φάος ὀλέσσαι;
Ὄμμασι πηρὸς ἔην ὡς σὲ τοπρῶτον ἴδον.

Εἰς τὸ τοῦ Χριστοῦ πάθος.

Τί σκέπας ἀμφεκέασσε νέῳ; ποῦ ἦμαρ ὄλωλε;
Πῶς φαέθοντα μέλας πάντοθεν εἷλε σκότος;
Ἀστρολόγοι τέχνην σφετέρην ματόωσιν· ἀνάγκη
Καὶ φύσιν ἀδρανέειν ὀλλυμένοιο Θεοῦ.

Λαλοῦντος

Epigrammata.

In Æthiopem baptizatum. Act.8.38.

OPus nè videatur impossibile, Æthiopem
In-summo-nigricantem lavare.
Lotus est enim, & cutis nigra umbrosum jam
Animæ candidæ est velum.
Nigram, puto, domum diliget perpetuò
Immortalis posthæc columba.

Duo homines ascenderunt in templum ad precandum.
Luc.18.10.

PRecaturi ibant duo, vel, ut ità dicam:
Ille precaturus, hic jactaturus.
Hic grande incedens propè accessit, alter
Quâ è regione non sustinuit prospicere.
Unus quidem aram egregiam propè venit,
Sed prope Deum, qui sortitus est aram, unus.

Samson excæcatus ad Dalilam.

CRudelis, nónne suffecit semel lumina auferre?
Oculis captus eram ubi te primùm vidi.

In Christi passionem.

QUid velum disrupit templi? quo periit dies?
Quomodo solem nigræ undique ceperunt tenebræ?
Astrologi artem suam frustrà-exercent: necesse est
Naturam ægrotare moriente Deo.

Loquente

Λαλοῦντος Θεοῦ ὁ τυφλὸς βλέπει. Matth. 10. v. 52.

Χριστὲ, σὺ μῦθον ἔφης (ἀλλ' ὦ θεῖον ἱερὸν ὀμφῆς)
Καὶ τυφλὸς ἐμμαπέως καινὸν ὄπωπε φάος.
Νῦν, οἶμαι, * οὐδεὶς, ὥσπερ σὺ, Χριστὲ, λάλησεν·
Οὔασι; καὶ βλεφάροις, Χριστὲ, σὺ μῦθον ἔφης.

* Joan. 7. ver. 46.

Ἐπὶ τὸ αὐτό.

Χριστὲ, ἀπὸ στόματος ζαθέην ἀνενείκαο φωνὴν,
Καὶ ἀλαωπὸς ἀνὴρ ἦμαρ ἄηθες ἴδεν.
Καὶ ὃν πρῶτα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξέφανεν, Τυιὼν ἐς φάος αὖθις ἄγεις.
Φέγγος δὴ ζοφόεντος ἐτήτυμον ἔπλετο κόσμου,
Σώμασι καὶ ψυχαῖς φῶς ὃς ἔδωκε, Λόγος.

Ζαχαρίας ὀλιγόπιστος. Luc. 1. ver. 12.

Νήπιον ἦα τεκεῖν, σοὶ θαυμαστὸν ἔργον ἔδοξεν,
Ἀλλὰ σὺ μεσσηγὺς νήπιος ἐσσὶ πατήρ.
Ἕως γὰρ ὑποσχεσίης αἰτεῖς, ἀποφώλιε, σῆμα·
Οὐδὲν νῦν αἰτεῖν σήματος ἐκτὸς ἔχεις.

Τέλος.

Loquente Deo cæcus videt. Matth.10.52.

CHriste, locutus eras (O sacra potentia Verbi!)
Jámque novus cæci fluxit in ora dies.
Jam, credo, * *Nemo est, sicut tu, Christe, locutus*;
Auribus? immò oculis, Christe, locutus eras.
* *Joan.*7.*ver.*46.

In Idem.

CHriste, ab ore divinam protulisti vocem,
Et cæcus homo diem insolitum vidit;
Et quem primò in lucem labores-afferens Lucina
Edidit, Tu in lucem iterum producis.
Lux certè tenebrosi vera erat mundi,
Corporibus & animis qui lucem dedit, *Sermo!*

Zacharias minùs credens. Luc.1.12.

INfantis fore te patrem, res mira videtur;
Infans interea factus es ipse pater.
Nam dum promissi *signum* nimìs anxie, quæris,
Jam nisi per *signum* quærere nulla potes.

FINIS.